

Η Μεγάλη Τεσσαρακοστή είναι ως γνωστόν περίοδος πνευματικών και ασκητικών αγώνων

[/ Ορθόδοξη πίστη](#)

Η πίστη και η αλήθεια της Εκκλησίας δεν είναι μια αφηρημένη θεώρηση ή φιλοσοφική ενατένιση της ζωής. Η ζωή του πιστού μέσα στον κόσμο της φθοράς, της αμαρτίας, της ασθένειας, του κακού είναι ένας διαρκής αγώνας. Αυτό μας το υπενθυμίζει η περίοδος αυτή. Ιδιαίτερα αυτή η ευαγγελική περικοπή που αναφέρεται στη θεραπεία ενός δαιμονισμένου παιδιού, εξυπηρετεί ακριβώς αυτόν τον σκοπό. Δηλαδή μας υπενθυμίζει την αγωνιστική και ασκητική φυσιογνωμία της Εκκλησίας, δεδομένου ότι για την Εκκλησία σωτηρία σημαίνει την απελευθέρωση από την επιρροή του ποικίλου κακού που καταδυναστεύει τον άνθρωπο. Η επίτευξη

ενός τέτοιου στόχου κατορθώνεται με την ασκητική μαθητεία στον τρόπο ζωής της Εκκλησίας. Πρόκειται για ένα άθλημα που βοηθά στην άρνηση της εγωκεντρικής αυτάρκειας και την επικέντρωση του εαυτού μας στο Θεό, για ν' αρχίσει συνομιλία και ουσιαστική επικοινωνία με Αυτόν. Ο ασκητικός άνθρωπος επιχειρεί αυτό το αγώνισμα με τα μέσα που παρέχει η Εκκλησία μεταξύ των οποίων είναι η νηστεία και η προσευχή. «Τούτο το γένος εν ουδενί δύναται εξελθείν ει μη εν προσευχή και νηστεία». Μέσα από τον ασκητικό αγώνα ο πιστός μπορεί να βρει τον αληθινό εαυτό του και το νόημα της ζωής που είναι η επίτευξη του «καθ' ομοίωσιν».

Πηγή: llazaros.blogspot.gr